

הסוכנות המרכזית לביון של ארצות-הברית

שילמה מיליונים - למי? כמה? איך?

איפה הכסף?

(7) איך הוצאו הסכומים האלה, ומי היה אחראי לכך?
 (8) אילו מוסדות ממלכתיים פיקחו על זרם הכספים, קבלתם והוצאתם?
 (9) האם נערכה אי-פעם ביקורת יעילה, כדי לבדוק אצל הסייאיאי כמה סכומים אכן שווי מו, ולוודא אם אכן הועברו ליעדם? אם אכן — מזה היתה תוצאת הביקורת?

אני כותב מאמר זה כדי להפנות את המכת לצד אחר של פרשה זו, צד שנשכח לגמרי, אף שהוא מעניין במיוחד.

המיליונים ששולמו עליידי סוכנות-הביון האמריקאית, לפי גילויים אלה, לא נכנסו לתקציב המדינה. הם לא נדונו בכנסת, לא עברו תחת הזכוכית המגדלת של ועדת-הכספים, וגם לא תחת המיקרוסקופ של מבקר המדינה. זהו כסף שחור, ששולם בצורה שחורה, ל- גורמים שחורים, תמורת שירותים שחורים. ואני נאלץ לשאול כאן כמה שאלות.

ני יודע שזה לא יפה. אדם הגון היה בוודאי מגיב, כדבר מובן-מאליו, שהכסף הגיע לידי האנשים הנכונים, והוצא למען המטרות הנכונות, ועבר לאורך כל הדרך בניירות ממלכתיים אטומים. אבל מה לעשות, השרן הננו. שנים ארוכות של ניסיון ישראלי, מאז שוד הרכוש

היה מוכר לבוא. אחרי שנודע כי המלך הקטן שמעבר לירדן משמש מזה עשרים שנה כמרגל שכיר של סוכנות-הביון האמריקאית, היה ברור שזה מתקרב אלינו.

הידיעות על המלך-המרגל לא הוכחו, ואין שמץ של שפק בנכונותן. עיתון אמריקאי מכובד כמו וושינגטון פוסט, גיבור פרשת ווטרגיט, לא היה מעז להעלות האשמה כה פנטסטית, כה חסרת-תקדים בתולדות העמים, לולא היה בטוח לחלוטין שהיא נכונה. ואכן, הוץ מהמלך עצמו, לא הכחיש אותה איש. הנשיא האמריקאי התייחס אליה כאל עובדה מוכחת, ומקורביו האשימו את קודמו, הנשיא ג'ראלד פורד, בכך שלא הפסיק את התשלומים כאשר הגיע עניינם לידיעתו.

שה לומר שהשקרים בין המלך לבין סוכנות-הביון מפתיעים במיוחד, מזה עשרים שנה פועל המלך כאילו היה סוכן אמריקאי. כך אמרו ידיביו, כך אמרו ידידי, כך אמרו נתניו. ההפתעה היא רק בעובדה שהמלך קיבל שוחד אישי, בסכומים המגיעים למיליונים רבים, ושדשתמש בהם, מן הסתם, כדי לרפד לעצמו כמו השכונות בכנקים שווייציים, לעת צרה.

מובן שאפשר להבין לנפשו. תפקידו של מלך ירדני, אינו כפוף לתקשי"ר המבטיח לו קביעות, ותמיד טוב לדעת שבמקרה של מהפכה אפשר להשתלק לשווייץ ולחיות שם באושר ובעושר, כפי שעשה פארוק ז'ל. אומנם, עצם הגילוי מחיש את בואו של רגע-האמת. קשה להניח שיש כעת תושבים רבים בממלכת ירדן, מילבד החיילים הבדואים השכירים, שהננים מן הידיעה שמלכם אדונם הוא סוכן-שכיר של מעצמה זרה, שגרף מיליונים לכיסו הפרטי תמורת שירותים הקרויים, בשפה גורמלית, בשם "ביגדיה".

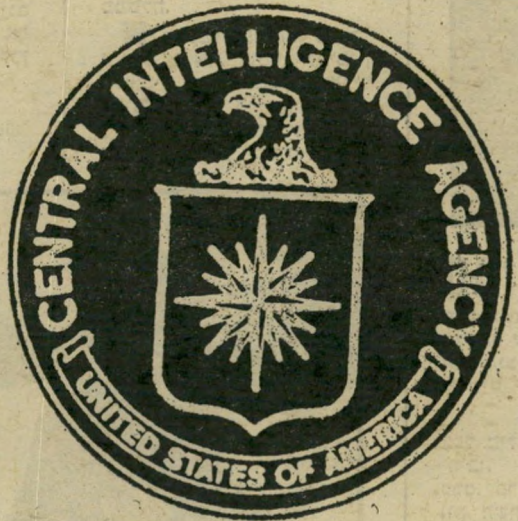
מילא, זוהי בעייתו. וגם בעיתם של ה"ה יצחק רבין, יגאל אלון, שימעון פרס, יגאל ידין ושאר המלוכנים, המאמינים כי עתיד ישראל וביטחונה קשורים קשר בלי ייתק בגורלו של שכיר-חרב זה. הבעיה שלנו לעומת זאת, קשורה בנידוים שבאו לאחר-מכן — גילויים הנוגעים לנו.

מים מעטים אחרי שנפלה המסיכה מעל פניו של המלך, פירסם אותו עיתון אמריקאי מכובד ומוסמך גילויים על תשלומי הסוכנות-הביון האמריקאית בישראל. מסתבר כי כמשך שנים רבות שילמה סוכנות-הביון כספים למישרד ראשיה-הממשלה בישראל, כדי לממן את חירות ישראל לארצות-אפריקה השחורה.

נובע מן הידיעה כי ההישגים המדיניים והכלכליים של ישראל ביטוח אפריקה, שכולנו התגאינו בהם בימים הטובים, נוצלו וטפחו למען פוליה מודיעינית ומחתרתית, לטובת אינטרסים אמריקאים ותמורת תשלום גאות. גילויים אלה לא יגבירו את האהדה לישראל בקרב ארצות אפריקה. הם בוודאי לא יקברו את היום שבו תחדשנה מדינות-אפריקה את קשריהן הדיפלומטיים עם ישראל. מטרה זו (שגם ידידי ואני, חברי המועצה הנשי- ראלית לתקן שלום ישראל-יפלטטיני, עמלנו למענה לא מעט), התרחקה.

אומנם, שום מנהיג אפריקאי לא יהיה מופתע במיוחד מן הגילוי. מזה שנים רבות טענו אויבי ישראל כי הי חידה הישראלית לאפריקה נועדה לשרת את שירותי- הביון של ארצות-הברית ומתואמת עימם. לפני שנתים גילה סוכן בכיר של הסייאיאי, פיליפ אני, כי המכון האפריקאי של ההסתדרות מוכן עליידי סוכנות-הביון ונועד, בין השאר, לגייס סוכנים למען הביון האמריקאי בארצות אפריקה ואסיה. אולם קיים הברד גדוד בין שמיעות וטענות בלתי-מוסמכות לבין הגילויים החדשים, הנדשי אים לעעשה את הגושפנקה של הממשלה הי אמריקאית החדשה. אין זה מפתיע, אך זה בהחלט אינו נעים.

זלם איני מתכוון להרחיב לפעם את הדיבור על ההשלכות המדיניות של הגילויים אלה. העובדות מדברות בעד עצמן, וכל אדם בישראל יכול להסיק בעצמו את המסקנות המתבקשות מהן לגבי תבונתן של ממשלות ישראל, רוחק ראייתן ורמת שיקוליהן.

הנחוש ועד ימי אשר ידלין, לימדו אותי שלא לתת אתון עיור במי ששוסק בכספים ציבוריים. לכן, בדחילוורחימו, ועם כל יראתיהכבוד הראוייה, אני מרשה לעצמי להציג כאן את השאילתא הבאה. אני מרשה מראש לכל חברי כנסת המעוניין בכך, להעתיקה ולהגישה ליו"ר הכנסת, כאילו היתה שלו.

נה הנוסח המוצע:
 ה אל: ראשי-הממשלה ישראל, בתפקידו כממונה על שיי רותי-הביטחון.

מאת: אורי אבנרי, אורח פרטי.
 בעיתון אמריקאי מוסמך ומכובד נמסר, כי במשך שנים שילמה הסוכנות-המרכזית-לביון של ארצות-הברית (סיי איי-אי) תשלומים גדולים לממשלת ישראל, כדי לממן את החדירה הישראלית לאפריקה, ותמורת שירותים ב" תחום הביון והפעולה הפוליטית המחתרתית. בדיעה נאמר כי הסכומים ששולמו במישרד ראשי הממשלה.

- הריני מבקש דעת:
- (1) מהם הסכומים המדויקים ששולמו עליידי סוכנות הביון?
 - (2) מתי התחילו התשלומים?
 - (3) האם הם ספקו, ואם כן — מתי שולם התשלום האחרון?
 - (4) באיזה צורה נעשו התשלומים — בהמח" אית? עליידי הפקדה בחשבונות-בנקים (אם כן) — באיזה בנקים ובאילו מדינות? (במזומנים (אם כן) — באיזה מטבע?)
 - (5) מי הם האנשים שקיבלו לידיהם כפועל את התשלומים האלה, וכמה קיבל כל אחד מהם?
 - (6) אם שולמו התשלומים במזומנים, דאינו חשבונות-בנקים הוכנסו? על שם מי נרשמו החשבונות?

ני מודה שאלה הן שאלות בלתי-נעימות. אולי כדאי, על כן, להסביר מדוע אני חשדן כל-כך לגבי תשלומים מסוג זה.

באחרונה, בעיקבות פרשות טיבור רונבוים, מיכאל צור, אשר ידלין ואברהם עופר, דובר הרבה על "שיטת ספיר". עיקריה של שיטה זו חשופים עתה לעינינו. פחות יודע כי לצידה של "שיטת ספיר" היתה קיימת שיטה שנייה, מקבילה, שניתן לקרוא לה "שיטת פרמדייון".

שיטה זו פרחת בתקופת בן-גוריון, כאשר שירותי הביטחון היו עדיין משוחררים מכל ביקורת דמוקרטית, והופעלו לאי-פעם נגד הדמוקרטיה. מאחר שעצם קיומם של השרותים האלה הוכחש או רישמית (וגם אהנו נאלצנו להדביק להם שסיפוס, "מנגנון החושך"), הם יכלו לעשות כטוב בעיני השולטים בהם.

מי היו אנשים אלה? אותה קבוצה קטנה של אנשיי חצר, שקראנו להם "נערי בן-גוריון", ושכללו את משה דיין, שימעון פרס, איסר הראל ואחרים. כבר אז דיברנו — לרוב רק בדחש — על כספים, שנועדו לפעולות ממלכתיות ומצאו את דרכם ליעדים שונים ומשונים.

דוגמה קטנה: באמצע שנות ה-50 הוציאו שירותי-הביטחון לאור שבועון מוסווה בשם רימון. מטרתו היחידה היתה לחסל את העולם הזה. על שבועון זה, שנכשל בכוש-הפנים, הובחו מאות אלפי לירות — סכום השווה למיליונים בערכים של היום.

איסר הראל הודה, בספריו, שאותו שבועון אכן הוצא ביוזמת אנשיו, וכי הוקם אך לאותה מטרה. אולם הוא שכח לגלות מניין בא הכסף.

עד היום הזה לא קם את איש ואף מוסר אחד שחודה בכך שמימן את השבועון. מקור המימון נשאר לזטה בערפל.

דוגמה אחרת: כאשר קמה רפ"י בשנת 1965, היא מצאה באורח פלא סכומי-עתק למימון תעמולה ראוותנית, בזבזנית ויקרה, שלא נפלה מזו של תנועת ד"ש בימינו. הרשימה הוציאה מיליונים של או, השווים לעשרות מיליונים של היום.

מניין בא הכסף?
 אנשי מפא"י טענו אז, בשיחות פרטיות, כי הכסף נגנב מחשבונות חשאים שהיו חבוים בכנקים זרים, ושנועדו, כביכול, לשמש מטרת ממלכתיות עלומות.

כאשר חזרה רפ"י למיסלגת-העבודה, היא הביאה עימה רק חובות. פינחס ספיר דאג אז להעביר לי את הידיעה שקיימת קרן סודית של רפ"י בשווייץ, שמקורה בכספים מסוג זה. (כאשר הגשתי לו על כך שאילתוח בכנסת, הורה ספיר לסגנו להצהיר כי אינו יודע על כך דבר.)

אז סיפורים אלה ואחרים, אולי מובן יותר מדוע אני נוסף טרף לחשדות סתומים אלה. ככל שידוע לי מומנו כל הפעולות של שירותי-הביון הישראליים, ומכובן גם של שאר זרועות השילטון, באמצעות תקציב המדינה, הרי מעולם לא היה כל קושי להשיג כן, הכנסת את הסכומים הדרושים לכך.

אם כן, לזן הזכו הכספים השחורים שי שילמה סוכנות-הביון האמריקאית? כספים אלה היו מועדים מראש לפורענות, בייחוד אם הובאו עליידי בלדי הסייאיאי בשטרות-כסף ב" שדיעה נירה, כפי שהיה נהוג בסוכנות. מניין לנו שהכסף הזה לא נגנב, כולו או חלקו? מניין לנו שלא הועבר למימון פעולות מיפלגתיות, או — גרוע עוד יותר — לפעולותיה של אותה קבוצה של חורשי-מיזמות, שניסתה אז להשתלט על המיפלגה ועל המדינה כולה? ואולי מונחים כספים אלה עד היום בחשבונות סודיים בשווייץ, לשימושם של אנשים המטימים עתה לשינוי, לטיהור האווירה, לניקוי המדינה?